

Daf Hayomai Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

ש"ד חשון

משניות מבוארות

מסכת שבת פרק ב

ותנינן קורות עגליה על העגבים הירזים בת, דכיון שאין תנאים הקורות על הותים עד שטוחנים תחלה ברוחם, והעגבים זורכין אותם בקגל תחלה, והבשוקין היו יוצאין מאליהן, אלא שמעצמו אין יוצאין הרבה כמו עם הקורה, ואפלו אם עשה כן בשבת אינו אסור אלא מדרבנן, ולכן גם לבית שמאי שרי, קשעושה כן מבועד וילם, כל בשביל שבת נקראים, מבשל בשליש בשולו, ונקרא כמאכל כן דרוסאי שהיה לסטים והיה אוכל מבשל שלישי, ויש אומרים, דמי, ויש שלחו שיר ארז חיים ר"ע).

י אין צולין בשר, בצל ובציצה, אלא כדי שיצולו מבועד יום. אין נותנין פת לתנור עם חֶשְׁקָה, ולא חֶרְרָה על גבי חֶגְלִים, אלא כדי שיקרמו פניה מבועד יום. רבי אליעזר אומר, כדי שיקרם התחתון שלה: **יא** משלשלין את הפסח בתנור עם חֶשְׁקָה, ומאחיזין את האור במדורת בית המוקד, ובגבולין כדי שתאחז האור ברבן. רבי יהודה אומר, בפחמין כל שהוא:

פרק ב א כמה מדליקין ובמה אין מדליקין, אין מדליקין לא בלקש, ולא בחסו, ולא בכפל, ולא בכתיבת האידן, ולא בפחיתלת המדבר, ולא בירוקה שעל פני הפנים, לא בזפת, ולא בשעווה, ולא בשמן קיק, ולא בשמן שרפה, ולא באליה: **וב** בחבל. **חזום** הפודי אומר, מדליקין חתלב מבשל, ורקמים אומרים, אחד מבשל ואחד משלשלין אין מדליקין בו: **ג** אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב. **ד** רבי ישמעאל אומר, אין מדליקין בעטור, מפני כבוד השבת. ורקמים מותרין בכל השמנים, בשמן משממין, בשמן אגוזים, בשמן צנונות, בשמן דגים, בשמן פסועות, בעטור ובנפט. **ה** רבי טרפון אומר, אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד: **ו** כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן. וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן. פחיתלת הבגד שקפלה את ההבקה, רבי אליעזר אומר, טמאה, ואין מדליקין בה. **ז** רבי עקיבא אומר, טהור, ומדליקין בה:

שרפה שמן תרומה שנוטמא שאסור באליה ועומד לשרוף ביום טוב שחל להיות בערב שבת שקשומדלק הבר מבועד יום נמקא שורף שמן של תרומה ביום טוב ואין קומא לו אין שורפין קרשים ותרומה ביום טוב, ולא באליה שמן זב הקבש והנין שמן טהור (ר"ע), ולא חתלב שמן האסור באליה. **חזום** הפודי אומר, מדליקין בחבל מבשל הנין מהמר, ורקמים אומרים, אחד חבל מבשל ואחד חבל שגם מבשל אין מדליקין בו ואף דאית תנא קמא אמר לא חתלב ובתנא ובכאי פליגי חקמים, אלא פליגי שאם נתערב קצת שמן בחבל מהמר דלחיה למדח אסור ולא יודרך שרי ולא תנבר לחקמי התלמוד מי האוסר ומה הפתיר. **ט** אין מדליקין בשמן זרפה ביום טוב שחל בערב שבת, דאין שורפין קרשים ביום טוב. **י** רבי ישמעאל אומר, אין מדליקין בעטור שכלת של זפת, ואף על פי שהוא נמשך אחרי הפחיתלה אין מדליקין בו מפני כבוד השבת שריוהו רע שמא יציתה ויצא והרי חובה עליו לאכל לאור הבר משום כבוד שבת שאין קצדה חשובה אלא במקום אור, ורקמים מותרין להדליק בכל השמנים בין בשמן משממין בין בשמן אגוזים, בשמן צנונות, שמן היוצא מרע צנון, בשמן דגים, בשמן פסועות, היוצא מלזפת מבדורת, בעטור ובנפט, וכל דעת שריוהו רע, ולא חוששין שמא יציתה ויצא, אבל סבירא ליה דאין מדליקין שם

(י) אין צולין בערב שבת, בשר, בצל, וציצה, אלא כדי שיצולו מבועד יום. דבכך הוא ראיא לאליה מדחיק וליכא מיתוין שמא יתקה בגחלים, וכן אין נותנין פת לתנור עם חֶשְׁקָה כמקור לערב, ולא אופין חדרה שנה על גבי חֶגְלִים, אלא כדי שיקרמו שתעלה דרסין כדי שיקרם שתעלה קרום על צד התחתון שלה שהוא בצד הרכוק בקרקעית התנור דשם נאפה תחלה. **יא** משלשלין, מורידין את הפסח בתנור, (שתיוריהו לא פיהו למעלה) עם חֶשְׁקָה אפלו סמוך לשבת כדי שיקרא נצלה והולך בשבת, ואף דבעלמא בעינן שיהא נצלה קודם השבת שליש בשולו, מכל מקום הכא שרי, דבני הבירה וריוון הן, ויזיתו זה את זה בשבת היום, ולא יבאו לתת בגחלים, ומאחיזין, במדורת בית המוקד, שהיא לשיקה בענורה (שעושיין מדורה להכניס לתנורם, לפי שהולכין ורף על הרצפה של שיש, משום חצוצה שלא יורו גרילי לרצפה), ואין חוששין שמא יבאו להבעירה בשבת שידלק יותר לפי שבתים וריוון הן, שכלם הם בני תורה ונדרים ונקרים ולא אתי לתעווי משתחשך (ר"ע), ובגבולין חוץ למקדש, כדי שתאחז האור ברבן צריך שתהא שהלכתה עולה מאליה מערב שבת ויהא יתא צורך להוסיף עוד עיצים קודם להבעירה, דאם לא כן חוששין שמא יבעיר המדורה בשבת, כדי שתעלה השלכתה, רבי יהודה אומר, אם היתה מדורת פחמין, דו אם הדליק מבועד יום של שהוא, וצאין רצוף להיות כבה, ואינו חולק על תנא קמא.

פרק ב ר שבת אסור להדליק בפחיתלת ובשמנים שאין מאיזין יפה שמא יטה שיכא השמן אל הפחיתלה מוכיב משום בעיניו (מרחוק). **א** כמה באיזה פחיתלת ושמינים מדליקין ר שבת ובמה אין מדליקין לא בכלש פחיתלה העשויה מצמר הגדל בין קלפת הארץ לעצו, ולא בחסו פשתן שאינו מנפץ, ולא בכלש פחיתלת של משי, ולא בפחיתלת האידן צמר הגדל בין קלפת הערבה לעצו, ולא בפחיתלת המדבר עלי עשב ארץ שגדל במדבר ונתושו מהם פחיתלות, ולא בירוקה שעל פני מים בין צמר הגדל בדפני הספינה קשקשהה זמן מרבה פנים, והטעם בכל אלו משום שאין האור נבקטת חוץ הפחיתלה אלא נסרף סביבו מבחוץ וחוששין שמא יטה, או שמא יצוה דבר ויצא, ואין קומא לו דבר של שבת חובב דכבוד שבת הוא שרי קצדה חשובה אלא במקום אור (ר"ע), מכאן ואילך מפרש התנא שמנים שישמן לר שבת, וכן לא ידליק נפט כסות, ולא בשעווה, ומכת כסות במקום אלו אכל לעשות כמין פתלה ארקה כמו שריוולין לעשות משעווה (שרי), ולא בשמן ששמן שטעוין מגרעיה צמר גפן לפי שאין ממשכין אחר הפחיתלה וחוששין שמא יטה, או שמא יצוה הבר ויצא כדלעיל, ולא בשמן

אפרסמון ונפט לבן שכן קוצצות ושורף, וחוששין שמא יציתה ויצא, ולבשמן אפרסמון מתוך שריוהו נודף חוששין שמא יטל מפנה לאליה, ויחתיב משום מכבה. **ב** רבי טרפון אומר, אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד דהוא זולק ויפה מכל השמנים וגם נאחז היטב בפחיתלה ומצונו שחבב הקודש ברך הוא שמן זית יותר מכל השמנים כפר ובחבלקה, (המיוחס פירוש בהגלותו א, ב) כל היוצא מן העץ כגון עץ שרפכו ונעשה ממנו פחיתלה אין מדליקין בו ר שבת אלא פשתן ואף על גב דאקרי עץ דכתיב (וישע ב, ה) ונתקמטם בפשתיו העץ, אפלו הכי מדליקין בפחיתלה שעושיין ממנו, וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אם עשה מהם אהל והמת בתוכו לא נטמא האהל עצמו ואינו טעון האהל לא הוה אהל וכל טבילה ורק החלים שמתחייב בטמאה אלא שבתו, שאם עשה אהל מבפשתין נטמא האהל עצמו וטעון הנין וטבילה, דמקמי (המדבר ט, יח) והוה על האהל, הרי דאהל מקבל טמאה ולמדיו בגורה שוה אהל ממשכן דכתיב ביה (שמות ב, טו) "ויפרש את האהל", מה אהל האומר ממשכן שש היה דבר היוצא מן העץ אלא פשתן דכתיב (שם יב, ט) "עשר ויבשקת שש מלשו", ושם הנין פשמן אף אהל האומר בטמאה אינו אלא פשתן. פחיתלת הבגד שקפלה בערב שבת ונעשה ממנה פחיתלה ולא הבהבה באש כדי שיהא מחרתה ותדלק יפה, רבי אליעזר אומר, טמאה ומכלת טמאה אם יש בה ג' על ג' אצבעות סבירא ליה דקפלה לא בטמא מתורת בגד כיון שלא חרבה, ואין מדליקין בה ר שבת ביום טוב שחל להיות בערב שבת אלא מדליקין בכלי ששנברה ביום טוב משום מקצה, ומיירי שאין הבגד אלא ג' על ג' אצבעות מצמצמות ובשפתיהם כל קצת הרי רע נעשה שבר כל דומיל עלמא סבירא ליה דצריך להדליק רוב היוצא מן הפחיתלה חוץ לר קודם שמסקל דיו ואם כיון שו מדליק בדיחם להחלים רוב היוצא ממנו שמדליק בשבר לל שנשבר ביום טוב ומשלט מלמא. **ז** רבי עקיבא אומר, טהורה אומריה מקבלת טמאה דקפלה מבטלה מתורת בגד, ומדליקין בה ר שבת, כיון שקפלה מערבם בו, בטלה כבר מתורת כלי, ואין כאן שבר כלי שנשבר ביום טוב, ולכך נמטר

משניות מבוארות

לא הקרישו ממש תרומות ומעשיות שהרי מתקן את הפרות תקון מעליא, אלא דגם בשבת אינו אסור אלא מדרבנן, מכל מקום סבר דגדור על שבות גם בכיון השמעות, ואין מטבילין את הפלים, צריכין טבילה מן טמאתו דמי קמתו הפלי, ואין מדליקין את הנרות בכיון השמעות דספקאי דאורייתא הוא, ודמי להשמיע דרבנן אסור, ודמי ערוב, וכל ואומר דאורייתא הדלקת הבר, ויש מפרשים דר"ל דאין אומרים לקביו להדליק ר שבת בכיון השמעות, אלא מעשירין את הדמאי פרות ולקוח ממש הארץ ואינו יודע אם עשור או לא, שמתי לעשור בכיון השמעות דכיון דרב עמי הארץ מעשירין לו לא ידע להדליק, ומעריבין ערובי חצרות, דעריבוי חצרות אינו אלא דרבנן בלבד, אבל ערובי תחומין דאין לרנן סמוך מן הבקרא אסור לרבי בכיון השמעות וטומיני את החמין דברבי שאינו מוסיף הכל דבשבת אסור שמא יתאם קדרתו שנוטמאה, ויחתיבה באור והוה מבשל בשבת, מה שאין כן בכיון השמעות דאין סתם קדרות ותוחות הן, ולכן אין לחשב לק, אבל דברבי מוסיף הכל אסור להטמין אפלו מבועד יום גזרה שמא יטמין ברמין, אפר שיש בהם גחלים ויבא לתחת בגחלים

פרק ג א כיהה שיש בה מקום להושיב שתי קדרות, והאש לבטח תחת הקדרות, שהסיוקה בקש, ובקש הנשאר בארץ שהפרדו מהם הגרורים, ובגבא, עצים דקים בקש שמשקטין מן השדך, ותנינן עשהי מערב שבת להשהותו שם בשבת, לפי שבקש ובגבא אינם נעשים גחלים, ואין לחוש שיש בהם חתמה, אבל אם הסיוקה בגפת, פסלת את זתיס ושמשמין לאחר שהוציאו שמנם, או שהסיוקה ובעצים, לא יתן עליה בתבשיל מערב שבת להשהותו שם בשבת, עד שיגרוף, יוציא הגחלים מן הכירה, או עד שישת האפר, על גבי הגחלים לפסותו ולגננם, דחוששין שמא יתקה בגחלים כדי למהר בשולו, וכל זה בתבשיל שלא נתבשל כל צורו מערב שבת, או אפילו בתבשיל כל צורו אלא שהתבשיל טוב לתבשיל אז גזרין שמא יתקה, אבל בתבשיל שלא נתבשל כלל, או התבשיל שנתבשל כל צורו אלא שנתו לתוכה חתיכה חיה שדינה תבשיל שלא נתבשל כלל, וכן בתבשיל שנתבשל כל צורו אלא שהתבשיל ורע לתבשיל מותר להשהותו מערב שבת על גבי כירה אפלו אינה גרופה וקטומה, ולא חוששין שמא יתקה, לפי שהסיוח דענתו מן התבשיל (ר"ב), ויש מפרשים שמתחייבין אורי לענוי לתחתיו התבשיל על הכירה בשבת, אבל להשהותו מערב שבת מותר, אם נתבשל מערב שבת כמאכל כן דרוסאי (ויז פירק א, משה י), בית שמאי אומרים, דרק מיס חמין שרי להשהותו מערב שבת, לאחר שגפרו את הגחלים מן הכירה, לפי שאין צריך עוד בשול, ולא חוששין שמא יתקה, אבל לא ישהה על הכירה את התבשיל אפלו אלא שגפרו את הגחלים מן הכירה, לפי שאי אפשר לגרוף ליה גחלים עד שלא ישאר שום נשיון אחד, וחוששין שמא יתקה מותר דניחא ליה כבישולה, ובית הלל אומרים, דשרי להשהות בין בשבת בין מחזורין על הכירה, ויצאה מבשל בשבת, ובית הלל אומרים, אף מחזורין על הכירה, ולא התיירו בית הלל לתחורם על הכירה לאחר שנטמא, אלא כל זמן שהם כידו, אבל אם אימא על גבי קרקע או על גבי דבר אחר

מסכת שבת פרק ג

לא הקרישו ממש תרומות ומעשיות שהרי מתקן את הפרות תקון מעליא, אלא דגם בשבת אינו אסור אלא מדרבנן, מכל מקום סבר דגדור על שבות גם בכיון השמעות, ואין מטבילין את הפלים, צריכין טבילה מן טמאתו דמי קמתו הפלי, ואין מדליקין את הנרות בכיון השמעות דספקאי דאורייתא הוא, ודמי להשמיע דרבנן אסור, ודמי ערוב, וכל ואומר דאורייתא הדלקת הבר, ויש מפרשים דר"ל דאין אומרים לקביו להדליק ר שבת בכיון השמעות, אלא מעשירין את הדמאי פרות ולקוח ממש הארץ ואינו יודע אם עשור או לא, שמתי לעשור בכיון השמעות דכיון דרב עמי הארץ מעשירין לו לא ידע להדליק, ומעריבין ערובי חצרות, דעריבוי חצרות אינו אלא דרבנן בלבד, אבל ערובי תחומין דאין לרנן סמוך מן הבקרא אסור לרבי בכיון השמעות וטומיני את החמין דברבי שאינו מוסיף הכל דבשבת אסור שמא יתאם קדרתו שנוטמאה, ויחתיבה באור והוה מבשל בשבת, מה שאין כן בכיון השמעות דאין סתם קדרות ותוחות הן, ולכן אין לחשב לק, אבל דברבי מוסיף הכל אסור להטמין אפלו מבועד יום גזרה שמא יטמין ברמין, אפר שיש בהם גחלים ויבא לתחת בגחלים

פרק ג א כיהה שיש בה מקום להושיב שתי קדרות, והאש לבטח תחת הקדרות, שהסיוקה בקש, ובקש הנשאר בארץ שהפרדו מהם הגרורים, ובגבא, עצים דקים בקש שמשקטין מן השדך, ותנינן עשהי מערב שבת להשהותו שם בשבת, לפי שבקש ובגבא אינם נעשים גחלים, ואין לחוש שיש בהם חתמה, אבל אם הסיוקה בגפת, פסלת את זתיס ושמשמין לאחר שהוציאו שמנם, או שהסיוקה ובעצים, לא יתן עליה בתבשיל מערב שבת להשהותו שם בשבת, עד שיגרוף, יוציא הגחלים מן הכירה, או עד שישת האפר, על גבי הגחלים לפסותו ולגננם, דחוששין שמא יתקה בגחלים כדי למהר בשולו, וכל זה בתבשיל שלא נתבשל כל צורו מערב שבת, או אפילו בתבשיל כל צורו אלא שהתבשיל טוב לתבשיל אז גזרין שמא יתקה, אבל בתבשיל שלא נתבשל כלל, או התבשיל שנתבשל כל צורו אלא שנתו לתוכה חתיכה חיה שדינה תבשיל שלא נתבשל כלל, וכן בתבשיל שנתבשל כל צורו אלא שהתבשיל ורע לתבשיל מותר להשהותו מערב שבת על גבי כירה אפלו אינה גרופה וקטומה, ולא חוששין שמא יתקה, לפי שהסיוח דענתו מן התבשיל (ר"ב), ויש מפרשים שמתחייבין אורי לענוי לתחתיו התבשיל על הכירה בשבת, אבל להשהותו מערב שבת מותר, אם נתבשל מערב שבת כמאכל כן דרוסאי (ויז פירק א, משה י), בית שמאי אומרים, דרק מיס חמין שרי להשהותו מערב שבת, לאחר שגפרו את הגחלים מן הכירה, לפי שאין צריך עוד בשול, ולא חוששין שמא יתקה, אבל לא ישהה על הכירה את התבשיל אפלו אלא שגפרו את הגחלים מן הכירה, לפי שאי אפשר לגרוף ליה גחלים עד שלא ישאר שום נשיון אחד, וחוששין שמא יתקה מותר דניחא ליה כבישולה, ובית הלל אומרים, דשרי להשהות בין בשבת בין מחזורין על הכירה, ויצאה מבשל בשבת, ובית הלל אומרים, אף מחזורין על הכירה, ולא התיירו בית הלל לתחורם על הכירה לאחר שנטמא, אלא כל זמן שהם כידו, אבל אם אימא על גבי קרקע או על גבי דבר אחר

להדליק בו ר שבת, ר נקרא הפלי שהפחיתלה בתוכו. **ד** לא יקוב לא יקב אדם שפופר של ביצה קלפה הקשה והמלאכה שיש ויתנה על פי הור בשביל שיהא מנוטפת לתוך הור, ואפלו עקוב שבת אסור כיון שהשפופר הוא כלי כפני עצמו ואינה מחברת לר חוששין שמא יטל בשבת מהשמן שבשפופר ויחתיב הוא משום מכבה אפלו שפופר ויחתיב אינו משום חרס שמאי, אפלו הכי חוששין שמא יטל בשבת מהשמן שבשפופר, ורבי יהודה מתיי שאינו חושש שמא יטל בשבת מהשמן שבשפופר מאחר שהוא רואה שהשמן מטסקף על הבר שחתמיו, אבל אם חברה היוצא האמן את השפופר מתחלה בשעת עשיית הבר והוא הדין אם חברה אחר כך הבעה הבית מתוך אפלו לרבנן מפני שהוא כלי אחר שחלל חושב כגר אחד, ולכן אין חוששין שמא יטל מהשמן דמפני אסור שבת דריל מניה, לא ימלא אדם את הקערה שמן, ויתנה בצד הור, ויתן והודק השני על הפחיתלה בתוכה בקערה, בשביל שתהא הפחיתלה שואבת את השמן שבקערה, דכיון דהקערה היא כלי כפני עצמו חוששין שמא יטל בשבת מהשמן שבקערה, ורבי יהודה מתייר דלא חוששין שמא יטל מהשמן, ותיי ביצה לרבותא דרבי יהודה דאף על פי שאינו מאיס אפלו הכי מותר, ותיי חרס לרבותא דרבנן דאף על פי שמאיס אסור, ותיי קערה לרבותא

דרבי יהודה דאף על פי שמתקן מן הצד ויש הפסק בין הקערה להנר אפלו הכי לא חוששין שמא יטל מן השמן. **ה** המכבה את הבר משני שהוא מתירא מפני גוים כגון פסאים שאין מניחים להדליק אור ביום אידם אבל בבית עבודת כוכבים שלקח, או מפני לסטים שלא יזארוה, או מפני רוח רעה שישורף, וכו' וקישויו וזאח נח לו, או ואם בשביל החולה שיש בו סכנה שיש, פטור ומתיר, וכן בכלי יד לזעיל אכא סבת נפשותו עכשיו רע וזולק ולכן מותר ומשום דתני להלן חוב תני הכא פטור, אבל אם כבה את הבר כחס על הבר שלא תפגע חוץ הבר, או כחס על השמן או כחס על הפחיתלה שלא תנר שפורה הפחיתלה, אף על גב שאינו צריך לחיך הכבד אלא לצרף דבר אחר שלא תשורף הפחיתלה או שלא תפגע הבר מכל מקום סבירא ליה דמלאכה שאינה צריכה לטעפה חוב, ורבי יוסי פוטר בכלן דסבירא ליה דמלאכה שאינה צריכה לטעפה חוב חוץ מן המכבה את הבר כדי לחרף את הפחיתלה, מפני שהוא נושה פחם שהוא מכוון לעשותה עכשיו בכבד או פחם שהפחיתלה מהבבת ונותרו להדליקה אחר כך וזו מלאכה הצריכה לטעפה ולכן חוב. **ו** על שלש שאלות נשים ומתות בשעת ליתון שהוא סכנו ומזמן לפרעיות, על שאינו אהירות גנזה ובחלה בתקופת חלה מן העשה ובחלקת הבר של שבת שאלו הבר דברים צרכי הבית הן והיא מצויה בבית ולכן רמי החיוב עליה (תוספתא, **ז**) שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חקיה סמוך לשבת שיש גזרו זמן לעשר ולעבד ולהחילק, וכן יתנה ויחזיקים מבועד יום הרבה שמא יפשע ולא יעשרו וערבו שיאמרו עזין יש שהות השבת דגם איכתיב עראי של שבת קובעת למעשה, ערבתם ערובי תחומין וצדורין ואומר להם הדליקו את הור כלשון משי, ובחלקת הבר לא שרף לאמרו כלשון שאלה שברי זואה אם הדליקו ר שבת או לא, ספק ששקה ספק אין חוששין דהניו בין השמעות אין מעשירין את הנדאי פרות שבדאי

י"ד חשון

להדליק בו ר שבת, ר נקרא הפלי שהפחיתלה בתוכו. **ד** לא יקוב לא יקב אדם שפופר של ביצה קלפה הקשה והמלאכה שיש ויתנה על פי הור בשביל שיהא מנוטפת לתוך הור, ואפלו עקוב שבת אסור כיון שהשפופר הוא כלי כפני עצמו ואינה מחברת לר חוששין שמא יטל בשבת מהשמן שבשפופר ויחתיב הוא משום מכבה אפלו שפופר ויחתיב אינו משום חרס שמאי, אפלו הכי חוששין שמא יטל בשבת מהשמן שבשפופר, ורבי יהודה מתיי שאינו חושש שמא יטל בשבת מהשמן שבשפופר מאחר שהוא רואה שהשמן מטסקף על הבר שחתמיו, אבל אם חברה היוצא האמן את השפופר מתחלה בשעת עשיית הבר והוא הדין אם חברה אחר כך הבעה הבית מתוך אפלו לרבנן מפני שהוא כלי אחר שחלל חושב כגר אחד, ולכן אין חוששין שמא יטל מהשמן דמפני אסור שבת דריל מניה, לא ימלא אדם את הקערה שמן, ויתנה בצד הור, ויתן והודק השני על הפחיתלה בתוכה בקערה, בשביל שתהא הפחיתלה שואבת את השמן שבקערה, דכיון דהקערה היא כלי כפני עצמו חוששין שמא יטל בשבת מהשמן שבקערה, ורבי יהודה מתייר דלא חוששין שמא יטל מהשמן, ותיי ביצה לרבותא דרבי יהודה דאף על פי שאינו מאיס אפלו הכי מותר, ותיי חרס לרבותא דרבנן דאף על פי שמאיס אסור, ותיי קערה לרבותא